

LLUC 15,8-10

Jesús digué: “¿Quina dona, si té deu monedes de plata i en perd una, no encén una llàntia i escombra la casa amb tota cura fins que la troba? I quan l’ha trobada, convida les amigues i veïnes dient-los: “Veniu a celebrar-ho amb mi: he trobat la moneda que havia perdut.” Igualment jo us dic que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador que es converteix.”

AQUESTA PARÀBOLA S'ASSEMBLA MOLT A LA PARÀBOLA DE L'OVELLA PERDUDA. Totes dues descriuen l'actitud de Déu amb els pecadors i com Déu surt a buscar-los. Totes dues paràboles són la resposta que Jesús dóna als fariseus sobre perquè acull els pecadors i menja amb ells. Però, tot i que s'assemblen molt, en sabríeu trobar les diferències?

Potser direu: "La protagonista és una dona!" Teniu raó i això ens parla de la sensibilitat de Jesús cap a les dones. Jesús tenia deixebles que eren dones, un fet sorprenent a la seva època, i els protagonistes de les seves històries eren tant homes com dones. Però això no és el més important, seguiu buscant. "No és el mateix perdre una ovella de cent, que perdre una moneda de deu." Cert, però aquesta no és la diferència més gran.

El que fa aquesta paràbola diferent de l'altra és l'èmfasi que fa Jesús en la cura i l'esforç de la dona per trobar la moneda: encén un llum, escombra cada racó, aixeca les lloses del paviment i remou la terra... no s'atura fins que troba la moneda. Així com aquesta dona no es va donar per vençuda fins que va trobar la moneda, encara molt més Déu cerca la persona perduda i no s'atura fins que la troba. Mai no remuga ni es desanima, mai no deixa de buscar-nos.

Totes dues paràboles acaben en festa i en joia. Fins i tot la dona, en convidar les seves amigues i veïnes, devia gastar més diners que el valor de la moneda que havia perdut. Totes dues celebracions seran poca cosa en comparació amb la gran festa del retorn del fill pròdig.

Quan Jesús ens parla de Déu en aquesta paràbola també té una lliçó per nosaltres. Perquè també nosaltres, com Jesús, volem actuar en tot com el nostre Pare del cel. Per fer-ho hem de cercar els altres que han fallat, amb paciència i sense desànim, i omplir-nos d'alegria quan es penedeixen.

